

886, χρονολογίας τῆς ἀναρχήσεως αὐτοῦ. Ἔστι δὲ μία τῶν σπανιωτάτων εἰκόνων βυζαντινῶν αὐτοκρατόρων τοῦ Θ' καὶ Ι' αἰῶνος. Ἐπὶ τῆς μιᾶς τῆς πλακῆς παρειᾶς ἡ Θεοτόκος, παρυστατομένη ὑπὸ τοῦ ἀρχαγγέλου Μιχαήλ, στέφει τὸν νεαρὸν αὐτοκράτορα. Ἐπὶ τῆς ἐτέρας παρίσταται ὁ Χριστὸς μεταξὺ τοῦ Πέτρου καὶ τοῦ Παύλου. Μακρὰ ἐπιγραφή δίδωσι τὸ ὄνομα τοῦ αὐτοκράτορος καὶ ἐπικαλεῖται τὴν θείαν εὐλογίαν ἐπὶ τῆς βασιλείας αὐτοῦ.

Ἀεροπορία. — Ἐσχάτως ἐν Βιέννῃ κύριός τις, Κρὲς ὀνόματι, ἐπέβαλεν ἐν συνελεύσει ἑταιρίας, ἐνδιαφερομένης ἐν ζητήματι ἀεροπορίας, μηχανήματα πρὸς δυναμικὴν ἀεροπορίαν, ἣ ὁποία πιστεύεται ὅτι δύναται νὰ λύσῃ τὸ ζήτημα τῶν ἀεροπόρων σκαφῶν. Κατὰ τὸν ἡμερήσιον Γραφικὸν κόσμον μηχανή, προωρισμένη διὰ τὴν ἀεροπορίαν, ἐφευρέθη ὑπὸ τοῦ κ. Ἐδουάρδου Κ. Φρόστ. τοῦ ἐξ West Wratting Hall τῆς Καμβριδζίας. Τὸ συμβούλιον τῆς Ἀεροναυτικῆς Ἑταιρίας ὡς καὶ ὁ κ. Ἰάκωβος Γκαλκίτταρ, μετέβησαν ἐσχάτως συνεπεῖρ προσκλήσεως εἰς West Wratting καὶ ἐπεθεώρησαν τὸ μηχανήμα τοῦτο. Δυνάμεθα νὰ εἰπωμεν ὅτι ὁ κ. Φρόστ ἀναμένει μόνον μηχανήματα, ἵκανῶς ἐλαφρόν, ὅπερ νὰ παρέχῃ τὴν ἀναγκαίαν κινητήριον δύναμιν, τοιοῦτο δὲ περίπου μηχανήμα ἐφευρὲν ὁ κ. Μάξιμ. Ὁ κ. Φρόστ κατόπιν 25ετούς μελέτης καὶ ἐργασίας εἶρε φυσικὴν ὕλην πυκνὴν ὡς τὸ δέρυμα, ἰσχυροτάτην, ἐλαφροτάτην, εὐκλυμπὸν καὶ δυναμένην νὰ λάβῃ οἰονδήποτε σχῆμα καμπῆς, ἀπαιτούμενον πρὸς κατασκευὴν πτερῶν. Ὅτω κατηρτίσθησαν τὰ περσμήματα τῶν πτερῶν τῆς μηχανῆς φυσικώτατα καὶ ἐτέθησαν καὶ τὰ πτερὰ ἁρμονικώτατα πρὸς τὸ ὅλον μηχανήμα, ὅπερ κατασκευάσθη μετὰ μεγάλῃς ὁμοιότητος πρὸς τὴν διαρρυθμίσιν τῶν πτερῶν κορώνης τοῦ πτηνοῦ, ὅπερ ἐξελέγη ὡς τύπος τοῦ μηχανήματος. Αἱ διαστάσεις εἶναι 30 ποδ. ἀπὸ τοῦ ἄκρου τοῦ ἐνὸς μεγάλου πτεροῦ εἰς τὸ τοῦ ἄλλου. Τὸ ὅλον βάρος εἶναι 650 ἀγγλικῶν λιτρῶν.

Ἡ πόλις τοῦ Λονδίνου. — Κατὰ τινα νέαν στατιστικὴν ἡ πόλις τοῦ Λονδίνου περιλαμβάνει :

48 γεφύρας ἐπὶ τοῦ Ταμέσεως, 75 θέατρα, 2.200 ταχυδρομικὰ καὶ τηλεγραφικὰ γραφεῖα, ἀπασχολοῦντα 1,500 ὑπαλλήλους.

Ὁ ἀριθμὸς τῶν οἰκιῶν αὐτῆς ἀνέρχεται εἰς 547,410. ἔχει δὲ 1,470 ναυρῶν, 2,100 (:) νοσοκομεῖα καὶ ἄστυα ἐν γένει, 7,600 ζυθοπωλεῖα, 1,800 καφενεῖα, 510 ξενοδοχεῖα, 3,100 ἄρτοποιεῖα, καὶ 2,500 κρεπωπωλεῖα καὶ σφαγεῖα.

Οἱ οἰκιακοὶ ὑπηρεταὶ ἀμφοτέρων τῶν φύλων ἀνέρχονται εἰς 326,000.

Οἱ κάτοικοι τοῦ Λονδίνου καταναλίσκουσι κατ' ἔτος :

2,200,000 σάκκων ἀλεύρου,

260,000 χοίρων,

450,000 βοῶν

1,600,000 διαφόρων κτηνῶν

8,500,000 ζῶων ἐκ κυνηγίου προερχομένων καὶ πτηνῶν

220,000,000 διαφόρων ἰχθύων

510,000,000 ὀστρέων.

Τὸ Λονδίνον κέκτεται 19,000 ἀμάξας καὶ 1,500 λεωφορεῖα (omnibus).

Ὁ πληθυσμὸς αὐτοῦ ἀνῆρχετο τῷ 1066 εἰς 40,000, τῷ 1700 εἰς 700,000, τῷ 1800 εἰς 900,000 καὶ κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ 1890 εἰς 4,425,000. Πιστεύεται ὅτι κατὰ τὴν προτεχῇ ἀπογραφὴν θὰ ὑπερβαίῃ τὰ 5 ἑκατομύρια.

Αἱ ἐτήσιοι δαπάναι τῶν κατοίκων τοῦ Λονδίνου ὑπολογίζονται εἰς 400 ἑκατομ. λιρ. στερλινῶν περίπου.

Ο ΠΛΑΣΤΗΣ ΠΡΟΓΟΝΩΝ.

ΔΙΗΓΗΜΑ.

(Συνέχεια· ἴδε ἀριθμοὶ 8).

— Δὲν ἠθέλησα νὰ φανῶ αὐστηρὰ, ἐξηκολούθησεν ἡσύχως ἡ Μιννῆ. Ἀγαπῶ τὴν Κάτ ἐξ ὅλης καρδίας, γνωρίζω ὅτι εἶναι καλὴ, ἔχει γενναῖα αἰσθήματα, εἶναι ἀφωσιωμένη. Τὰ σφάλματά της εἶναι τοιαῦτα, ὥστε εἶναι ἀναπόφευκτα διὰ τὴν κοινωνικὴν αὐτῆς θέσιν. Ἐν τῇ παιδικῇ αὐτῆς ἡλικίᾳ ἐγνώρισε τὴν πτωχίαν καὶ ὡς ἐκ τούτου ἐκτιμᾷ πλείότερον τὸν μυθώδη πλοῦ- ἐν ᾧ εὐρίσκεται. Βλέπει περὶ ἑαυτὴν ἀνθρώπους ἀσχολουμένους μόνον εἰς τὰ ἐκπομπύρια, νομίζει ὅτι οἱ πλησιάζοντες αὐτὴν ἐν τῷ προσώπῳ αὐτῆς βλέπουσι τοὺς περὶ αὐτὴν, δὲν ἔχει ἐμπιστοσύνην εἰς κανένα, καὶ νομίζω ὅτι ἐπὶ τέλους θὰ μισήσῃ τὴν ἀνθρωπότητα, θὰ παύσῃ νὰ πιστεύῃ εἰς τὴν ἀκεραιότητα καὶ τὴν ἀφιλοκερδίαν τῶν ἄλλων, εἰς τὸν εἰλικρινῆ ἔρωτα. Θὰ διέλθῃ παρὰ τὴν εὐτυχίαν, πιστεύουσα πιθανῶς ὅτι ἀποφεύγει παγίδα καὶ ἐπὶ τέλους θὰ καταντήσῃ πιθανῶς νὰ μετατρέψῃ τὸν γάμον αὐτῆς εἰς κερδοσκοπικὴν ἐπιχείρησιν, προσπαθοῦσα νὰ λάβῃ, ἐὰν δυναθῇ, τὰ πάντα ὑπὲρ ἑαυτῆς. Πάντα δὲ ταῦτα δὲν θὰ προέλθουν ἐκ σφάλματος αὐτῆς, εἶναι ἡ φυσικὴ συνέπεια τῆς κοινωνικῆς αὐτῆς θέσεως, ἧς μέχρι τοῦδε μόνον τὸ θελκτικὸν εἶδε μέρος. Ἦδη ὅμως περιγελά τοὺς ἐπιδιδόνοντας αὐτὴν εἰς γάμον, οἵτινες εἶναι πολλοί, νομίζει δὲ ὅτι δικαιοῦται νὰ καθιστᾷ αὐτοὺς ἐρωτομανεῖς, ἐκείνης μενούσης ψυχρᾶς καὶ ἀδιαφόρου.

Ἦδη ὁ Μάρκελλος διηρωτάτο ἐὰν μὴ τὸ πρότυπον αὐτοῦ προσεπᾶθῃ νὰ θωρακίσῃ αὐτὸν ἐναντίον ἔρωτος γεννωμένου καὶ γελοίου. Μεγάλῃ ἡ καλωσύνη σας δεσποινίς! Κατὰ τὰς ἐπομένας ἡμέρας διετέλεσεν ὀλίγον ψυχρὸς ἐν ταῖς μετὰ τῆς Μιννῆς συνδιαλέξεσιν αὐτοῦ, καὶ ἐπομένως δὲν ὁμιλοῦν ἄλλ' ἢ περὶ ἀδιαφόρων ὅλως ἀντικειμένων. Τούναντίον ἡ Κάτ, ὅταν ἐπῆλθε ἡ σειρὰ αὐτῆς νὰ χρησιμεύσῃ ὡς πρότυπον, προσηνέχθη ὅλως ἐπιχαρίτως, ἀναγκάζουσα τὸν ζωγράφον νὰ ὁμιλῇ περὶ τοῦ παρελθόντος αὐτοῦ, περὶ τῶν ἐλπίδων, περὶ τῆς φιλοδοξίας αὐτοῦ. Πᾶς τις δὲ ἀγαπᾷ νὰ ὁμιλῇ περὶ ἑαυτοῦ. Ἐκείνη ἤκουσεν αὐτόν, τὸν παρεκίνησε νὰ ὁμιλῇ, λέγουσα ὅτι ἡ μεγαλειτέρα τῶν δυστυχιῶν αὐτῆς ἦτο ὅτι δὲν εἶχεν ὅσον ἐπεθύμει πείραν τῆς ζωγραφικῆς. Τὰ ἐνστικτα αὐτῆς τὴν ὥθουν πρὸς πᾶν ὅ,τι ὠραῖον, ἡ ἐκπαίδευσίς ὅμως αὐτῆς εὐρισκομένης μεταξὺ ἀνθρώπων ητι- κῶν, ὧν ἡ κυριωτέρα ἀσχολία συνίστατο εἰς τὸ νὰ κερδίζωσι χρήματα, εἶχε κακῶς προπαρασκευάσει αὐτὴν ὥστε νὰ δύναται νὰ ἐκτιμᾷ τὰ ἔργα διασῆμων ζωγράφων. Ἐζήτει ἀπ' αὐτοῦ συμβουλὰς, προσλαμβάνουσα ὑφὸς μικρᾶς κόρης, καὶ ἤκουεν αὐτόν μετ' ἐκτάκτου προσοχῆς καὶ καταθελγομένη, ὅταν διηγείτο ἱστορίας περὶ τῶν διασῆμων ζωγράφων, ἐζήτει δ' ἀπ' αὐτοῦ κατὰλο- γον τῶν βιβλίων, τὰ ὅποια ὑπέσχετο ν' ἀναγνώσῃ μετὰ προσοχῆς.

Ὁ Μάρκελλος ἤρχισε νὰ αἰσθάνηται τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ μεταλλάσσουσαν κέντρον βαρύτητος μεθ' ὅλας τὰς ὑπὲρ τοῦ ἐναντίου προσπαθείας αὐτοῦ. Αὕτη λοιπὸν ἦτο ἡ αἰκίστρια; Αὕτη λοιπὸν ἦτο ἡ ἐν πλήρει ψυχρότητι κυρία ἑαυτῆς, ἡ ὁποία διεσκέ- δαζε βλέπουσα τὸ ἔντομον ἱπτάμενον περὶ τὴν φλόγα; Νὰ δὲ ἡ ὥρα! Ἄλλως τε οἱ νέοι τῆς Νέας Ὑόρκης ἠδύναντο, ἐὰν ἔκρινον τοῦτο καλόν, νὰ παίζωσι τὸ πρόσωπον χρυσαλλίδος καὶ νὰ καῶσιν ὅπως εὐχαριστήσωσι μίαν ὠραίαν νεάνίδα. Ἐκεῖνος ὅμως κατή- γετο ἐξ ἄλλης γενεᾶς καὶ εἶχεν ὅλως διάφορον ἰδέαν περὶ τῶν τοιούτων πραγμάτων. Ἡ δεσποινίς Μιννῆ ἠδύνετο νὰ κρατήσῃ τὰς συμβουλὰς αὐτῆς δι' ἄλλους, αὐτὸς δὲν εἶχεν ἀνάγκην αὐτῶν!

Ἐν τούτοις εἰδησίς τις ἦλθεν αὐτῷ ἀλλαχόθεν.

Πρωίαν τινὰ, λίαν ἐνωρίς, ὁ Μάρκελλος πρὶν ἢ ἀρξῆται τῆς

ἐργασίας αὐτοῦ μετέβη εἰς τὸν κήπον ὑπὸς περιπατήσῃ. Ὁ καιρὸς ἦτο ὥραιος, καίτοι ψυχρὸς ὀλίγον, ὁ δὲ ἥλιος, ἐὰν δὲν ἦτο λίαν θερμὸς, ἦτο ὁμοῦ φωτοδόλος καὶ προεκάλει τὴν ἀντανάκλασιν τῶν ζωηρῶν χρωμάτων τῶν δένδρων, ἅπερ διετῆρουν ἔτι τὸ πυκνὸν αὐτῶν φύλλωμα. Ὁ νεαρὸς ζωγράφος ἡσθάνετο ἑαυτὸν λίαν εὐτυχῇ καὶ τὴν καλὴν διάθεσιν καὶ εὐθυμίαν αὐτοῦ ἀπέδιδεν εἰς τὴν ὥραιότητα τῆς πρωίας ταύτης καὶ οὐχὶ εἰς τὴν συνέντευξιν, ἣν θὰ εἶχε μετ' ὀλίγον, τὴν τελευταίαν, φεῖ! διότι ἡ εἰκὼν τῆς δεσποινίδος Μάρκερσον εὐρίσκετο σχεδὸν ἐν τῷ τελειοῦσθαι. Ἐπὶ πλέον ὁ κύριος τοῦ πύργου προανήγγειλε τὴν ἑλευσιν αὐτοῦ, καὶ ἐπομένως μετὰ παρέλευσιν μικροῦ χρονικοῦ διαστήματος ἄπκντες, συμπεριλαμβανομένης καὶ τῆς Μιννῆ, θὰ ἐπανήρχοντο εἰς Νέαν Ὑόρκην. Τί θὰ ἐπραττε τότε ὁ ζωγράφος; Ἐξαίφνης ὁ ζωγράφος ἔστη ἀποτόμως, τὸ χάριεν δ' αὐτοῦ μεδιάμα ὑπεχώρησεν εἰς σύσπασιν τῶν ὀφρῶν.

— Ποιὸς εἶν' ἐκεῖ; ἔκραξέ τις αὐτῷ. Ἦτο φωνὴ παιδική, ἀλλ' ἐπειδὴ οὐδένα ἔβλεπεν, ἐζήτηε περὶ αὐτοῦ, ὅτε γέλως χλευαστικός ἠνάγκασεν αὐτὸν νὰ ὑψώσῃ τὴν κεφαλὴν.

Ἐπὶ κλόνου χαμηλοῦ γηραιᾶς μηλέας ἡ δεσποινὶς Μὼδ Μάρκερσον, ἡλικίας ἑνδεκα ἐτῶν, ἐκάθητο ὡς ἐπὶ ἵππου, ἐκίνει τοὺς πόδας αὐτῆς καὶ ἔτρωγεν ἄωρον μῆλον. Ἡ ἐκπληξὶς τοῦ Μαρκέλλου προὔξηνεν αὐτῇ ἔκτακτον γέλωτα, γελῶσα δὲ ἔχειρονόμει ἀδιακόπως μὲ κίνδυνον νὰ πέσῃ κατὰ γῆς. Ἡ δεσποινὶς Μὼδ δὲν ἦτο εὐειδής, εἶχε πολλὰς ἐρυθρὰς κηλίδας περὶ τὴν μικρὰν καὶ πρὸς τὰ ἄνω ἀνεστραμμένην ρίνα αὐτῆς, ἡ δὲ κόμη αὐτῆς ἦν ἀτμηλὴτος. Ἄλλως τε ὁ Μάρκελλος, ὅστις ἐγνώριζεν ἤδη ἅπαντα τὰ τέκνα τοῦ Μάρκερσον, εἶχε παρατηρήσει ὅτι παρ' αὐτοῖς ἡ ὥραιότης ἡλαττοῦτο καθόσον τὰ ὀνόματα αὐτῶν ἀπέβαινον μᾶλλον ρωμαντικὰ καὶ ἀπαιτητικὰ. Περιορίσθη λοιπὸν νὰ παρατηρήσῃ τὴν μικρὰν μετ' αὐστηροῦ ὕφους καὶ σταυρώσας τοὺς βραχίονας, ὅπερ ἐπηύξησεν ἔτι μᾶλλον τὴν θυμηδίαν τῆς μικρᾶς. Ἐπὶ πλέον οἱ ζωηροὶ ὀφθαλμοὶ αὐτῆς προέδιδον τοιαύτην ἀγχίνουαν, ὥστε ὁ Μάρκελλος ἤρξατο νὰ διερωτᾷται ἐὰν τὸ ἔξυπνον κοράσιον δὲν ἐμάντευε τὰς σκέψεις αὐτοῦ. Αἰφνης ἡ μικρὰ ἔπαυσε νὰ γελᾷ καὶ ἤρξατο δάκνουσα τὸ ἄωρον αὐτῆς μῆλον, ἐν τῷ μεταξὺ δὲ παρουσίασασα αὐτῷ τὸ μῆλον ἐκ τοῦ μὴ δηχθέντος ἔτι μέρους εἶπεν αὐτῷ, κλίνουσα καὶ τείνουσα τὴν χεῖρα.

— Πάρτε μὴ δαγκαματιχὰ, εἶναι πολὺ καλόν.

— Εὐχαριστῶ, δεσποινίς, δὲν ἀγαπῶ τὰ ἄωρα καὶ ξυνὰ ὀπωρικά, οὔτε τὰ μικρὰ κοράσια, τὰ ὅποια ἀναβαίνουν εἰς τὰ δένδρα. Ἡ Μὼδ ἐξηκολούθησε νὰ δάκνῃ τὸ μῆλον καὶ νὰ παρατηρῇ τὸν ἐπιπληξάντα αὐτήν.

— Ἐμένα ὅμως μ' ἀρέσκει. Δι' αὐτὸ καὶ ἐγὼ δὲν θέλω καθόλου νὰ εἶμαι ἀπὸ τὴν πατρίδα σας, ὅπου τὰ μικρὰ κοράσια δὲν λέγουν ἄλλο παρὰ μόνον παπᾶ καὶ μαμμᾶ, ὅπως μὴ κοῦκλα ποῦ μ' ἔδωσαν διὰ δῶρον τὸ παρελθὸν ἔτος, ὅταν ἀκόμη ἔπαιζα κοῦκλες.

— Καὶ ποῦ ἐμάθετε ὅτι τὰ μικρὰ κοράσια εἰς τὴν πατρίδα μου εἶναι καμωμένα ὡς τῆς μικραῖς μηχανικαῖς κούκλαις;

— Μοὶ τὸ εἶπεν ἡ Κᾶτ.

— Ἄ! σὰς τὸ εἶπεν ἡ δεσποινὶς Κᾶτ.

Ὁ Μάρκελλος ἐπλησίασε πλείοτερον καὶ ἐστηρίχθη ἐπὶ τοῦ κορμοῦ τοῦ δένδρου, εὐρίσκετο δὲ οὕτως εἰς τὸν αὐτὸν καὶ ἡ Μὼδ ὀρίζοντα, ἥτις ἐξηκολούθει καθημένη ἐπὶ τοῦ κλάδου. Οἱ ζωηροὶ αὐτῆς ὀφθαλμοὶ ἡμικλείοντο μετ' ἀνεκφράστου χάριτος.

— Ἄ! βλέπω καὶ ἐνδιαφέρεσθε τώρα, δὲν θὰ μὲ κάμντε πλέον λόγους καὶ δὲν θὰ μὲ συμβουλευέτε;

— Ἐὰν εἰσθε καλὴ, δὲν θὰ σὰς κᾶμω πλέον λόγους.

— Δηλαδή, ἐὰν σὰς ὁμιλῶ περὶ τῆς Κᾶτ, ἔ; ἐγὼ θέλω πολὺ νὰ ὑπανδρευθῇ, διότι εἶναι εἰκοσι χρόνων καὶ εἶναι κομμάτι ὅσων πολλὰ, καὶ ἔπειτα ἡ μεγάλαις πρέπει ν' ἀφήσουν θέσιν διὰ τὰς μικράς. Αὐτὸ δὲν εἶναι δίκαιον, σὰς παρακαλῶ; Ὅλοι οἱ περι-

τριγυρίζοντες τὴν Κᾶτ μὲ καλοπιάνουν, ὅταν τοῖς ὁμιλῶ περὶ αὐτῆς. Ἀλλὰ μὴ μ' ἐρα θὰ ἔχω καὶ ἐγὼ ἀνθρώπους νὰ μὲ κλωθογυρίζουν, διότι, νὰ σὰς πῶ, βαρέθηκα πλέον αὐτοὺς ποῦ περιτριγυρίζουν τὴν Κᾶτ καὶ τὴν Λευκὴν. Ὁ Μάρκελλος ἐξεπλάγη καὶ ὠργίσθη συνάμα. Ἡ Μὼδ ὁμιλεῖ περὶ τῶν θαυμαστῶν τῆς Κᾶτ μήπως περιελάμβανε καὶ αὐτὸν ἐν τῷ γενικῷ ἐκείνῳ τίτλῳ;

— Αὐτὰ εἶναι τὰ τρέχοντα, ἐξηκολούθησεν ἡ μικρὰ μετὰ γαλήνης λαμβάνουσα δεύτερον ἄωρον μῆλον. Βλέπω καὶ ὀργίζεσθε καὶ σεῖς. Τότε λοιπὸν καὶ σεῖς, κύριε ζωγράφε, δὲν θὰ μάθητε τίποτε καὶ δὲν μὲ μέλει καθόλου, τὸ ξεύρετε;

— Βέβαια δὲν θὰ μάθω τίποτε, εἶπεν ὁ Μάρκελλος προσλαμβάνων ὕφος ἀδιάφορον, διότι δὲν ὑπάρχει τίποτε τὸ ὅποιον πρέπει νὰ μάθω.

— Ἄ! ἔτσι νομίζετε;

Ἡ Μὼδ ἀνέκοψε τότε τὴν κίνησιν τῆς χειρὸς, ἥτις ἔφερεν εἰς τὸ στόμα αὐτῆς τὸ δεύτερον ἄωρον μῆλον, καὶ παρετήρησεν τὸν Μάρκελλον μετὰ θρόσους ὑποκρύπτοντος ὑστεροβουλίας, ὅπερ ἀνεκούφισέ πως τὸν ζωγράφον. Ἐσκέπτετο ὅτι δύο καλὰ ραπίσματα θὰ ἦσαν καταλληλότερα διὰ τὰς παρειὰς τῆς δεσποινίδος Μὼδ! Συνεκρατήθη ὅμως καὶ ἐξηκολούθησε δι' ὕφους ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον ἀδιαφόρου καὶ οἰονεῖ ὑπεδεικνύοντος τάσεις πρὸς φλυαρίαν.

— Εἶμαι βέβαιος μάλιστα ὅτι δὲν ὑπάρχει τίποτε, τὸ ὅποιον ἔχω νὰ μάθω.

Ἡ Μὼδ δὲν ἀπῆντησε. Τὸ μῆλον ἀπερρόφα ἄπασαν αὐτῆς τὴν προσοχὴν, ἐν τούτοις ἡ σιωπὴ αὐτῆς ἐξηρέθιζε τὰ νεῦρα τοῦ Μαρκέλλου, ἐφ' ᾧ ἡγέρθη οὗτος καὶ προσεποινήθη ὅτι ἀνεχώρει.

— Ὑγιαίνετε, δεσποινίς! Ὅταν καὶ ἄλλην φορὰν θελήσῃτε νὰ καυχῆσθε ὅτι ἡξεύρετε πράγματα, τὰ ὅποια ἀγνοεῖτε, νὰ ἐκλέξητε ἓνα συμπατριώτην σας νὰ τῷ τὰ εἰπῇτε καὶ ὅχι ἓνα Γάλλον.

— Εὐχαριστῶ διὰ τὴν προειδοποίησιν καὶ θὰ τὴν ἐνθυμηθῶ. Εἰς Ἀμερικανὸς, ἐὰν δὲν ἡξεύρῃ νὰ κᾶμῃ μουντζούρες, ἡξεύρει ὅμως ὅτι ἡ δεσποινὶς Μὼδ Μάρκερσον οὐδέποτε ψεύδεται. Εἰς τὸν ὅπον σας φαίνεται ὅτι τὰ μικρὰ κορίτσια ψεύδονται, πιθάνον δὲ καὶ αἱ μεγάλαι.

Ἡ δεσποινὶς Μὼδ προσέλαθεν ὕφος ἀγέρωχον, ἐγένετο ὅμως καταπύρφυρος καὶ δάκρυα ἀνέβλυσαν ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν αὐτῆς.

— Δὲν σὰς κατηγορῶ ὅτι ψεύδεσθε, μικρὰ μου, ἀνέκραξεν ὁ ζωγράφος πλησιάζων πρὸς αὐτὴν μετὰ ζωηρότητος, ἀλλὰ μόνον διότι καυχᾶσαι ὅτι ἡξεύρεις πράγματα τὰ ὅποια πράγματι ἀγνοεῖς.

— Δὲν εἶναι τάχα τὸ ἴδιο πρᾶγμα; Ἐγὼ ἡξεύρω ἐκεῖνο τὸ ὅποιον ἡξεύρω.

— Ἀποδείξέ τοι λοιπὸν, καὶ τότε ἐγὼ θὰ πάρω καὶ θὰ σοὶ δώσω ὅλα τὰ ἄωρα μῆλα, ὅσα μόνη δὲν δύνασαι νὰ κόψῃς.

— Ξεύρω λοιπὸν ὅτι ἀγαπᾶτε τὴν Κᾶτ, διότι καὶ αὐτὴ ἡ ἰδίᾳ τότεῖπεν εἰς τὴν Μιννῆν, ἐγέλα δὲ πολὺ διότι ἐκείνη τὴν ἐμάλωσεν. Τῇ ἀρέσκει ὅτι τὴν ἐρωτεύεσθε, ὅπως ἀρέσκει εἰς ἐμὲ νὰ ἦμαι κακοαναθραμμένη καὶ ν' ἀναβαίνω εἰς τὰ δένδρα. Ὅταν ἡ Μιννῆ τὴν ἠρώτησεν ἐὰν ποτὲ θὰ συγκατετίθετο νὰ γείνῃ κυρία Μαρκέλλου Λεροῦ, ἐκείνη ἐγέλασεν ἀκόμη πλέον δυνατὰ, ἐνῷ ἡ Μιννῆ ἦτο σοβαρά! Τότε καὶ ἡ Κᾶτ ἔγεινε σοβαρά καὶ εἶπε. Τὰ θυμοῦμαι πολὺ καλὰ διότι εὐρισκόμεν εἰς τὸ δένδρον, τὸ ὅποιον ἦτο ἴσια ἴσια ἄνωθεν, καὶ δὲν ἐκινούμεν διὰ ν' ἀκούω καλότερα. Εἶπε λοιπὸν, ὅσον ἀφορᾷ τοὺς ἄνδρας ποῦ τρέχουν κατόπιν ἀπὸ τὰς προίκας, ὅτι ἐκείνη δὲν ἐννοεῖ παρὰ μόνον ἐκείνους τοὺς ἄνδρας, ὅσοι ἔχουσι νὰ προσφέρουν εἰς ἀντάλλαγμα τῶν ἐκατομμυρίων κατὰ τι περισσύτερον ἀπὸ τῆς βούρτσας ἐνὸς ζωγράφου καὶ ὅτι μὲ τὰ ἰδικὰ τῆς ἐκατομμύρια θ' ἀγοράσῃ ἴσως καμμίαν ἐστερμένην κεφαλὴν. Τί θὰ εἰπῇ ὅμως αὐτὴ ἡ φράσις; δὲν τὸ ἐνόησα. Ἐπειτα πλέον δὲν ἤκουσα τίποτε, διότι ἡ Μιννῆ ἐφυγε θυμωμένη, καὶ ἡ Κᾶτ τὴν ἠκολούθησε διὰ νὰ προσπαθήσῃ νὰ τὴν

καταπραύνει. Τὰς εἶδα νὰ φιλιούνται, ἀλλὰ τίποτε ἄλλο δὲν ἤκουσα. Κρίμα, δὲν εἶν' ἔτσι; διότι βλέπω καὶ σὰς ἐνδιαφέρουν αὐτὰ ποῦ σὰς λέγω. Νὰ μὴ τῇ εἰπῇτε ὅμως ὅτι ἤμην ἐπάνω εἰς τὸ δένδρον, διότι θὰ τὸ εἰπῇ εἰς τὸν πατέρα, καὶ ἐκεῖνος θὰ μὲ μαλώσῃ, καὶ ἐπειτα ἐκεῖνος μαλώνει πολὺ ἄσχημα· δὲν εἶναι σὺν τῇ μητέρᾳ. Μὲ τὸ ὑπόσχεσθε λοιπὸν ὅτι δὲν θὰ τὸ εἰπῇτε;

— Σοὶ τὸ ὑπόσχεσθε, μικρὰ μου. Τώρα ὅμως ποῦ εἴμεθα φίλοι καὶ ἐπιθυμοῦμε τὴν εὐτυχίαν μου, καθὼς ἐγὼ ἐπιθυμῶ τὴν ἰδικήν σου, θὰ σὲ εἰπῶ κ' ἐγὼ τί ἀπέπτομαι. Δὲν ἀγαπῶ τὴν μεγάλην σου τὴν ἀδελφήν.

— Ἀλήθεια; Κρίμα διότι αὐτὸ τὴν εὐχαρίστει πολύ. Τότε λοιπὸν ἀγαπᾶτε τὴν Μιννῇ; Εἶναι πολὺ εὐμορφὴ ἡ Μιννῇ. Μὲ διηγείται ἱστορικὰ, ἐνῶ ἡ ἀδελφὴ μου μὲ διώκει καὶ μὲ λέγει νὰ ὑπάγω νὰ παίξω μὲ τῆς κούκλαις μου, ὡς ἂν τάχα ἐγὼ νὰ ἤμουν ἀκόμῃ μωρὸ! Αἱ μεγάλα ἀδελφαὶ ἀκούουν πάντοτε τῆς μικραῖς, ἀλλ' αὐτὸ δὲν εἶναι δίκαιον ὥστε σωστόν. Τάχα κ' ἐγὼ δὲν ἀξίζω ὅσον καὶ ἡ Κάτ; . . . Εἰπέτε μου ὅμως, σὰς παρακαλῶ, ἀγαπᾶτε τὴν Μιννῇ;

— Δὲν ἀγαπῶ καμίαν. Εὐρίσκομαι ἐδῶ διὰ νὰ ἐργασθῶ καὶ κερδήσω ὀλίγα χρήματα, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον δὲν εἶναι ρωμαντικόν. Ἐὰν δὲ ἡ δεσποινὶς Κάτ, διὰ νὰ περάσῃ τὸν καιρὸν τῆς, ὁ ὁποῖος ἐνίοτε εἰς τὴν ἐξοχὴν φαίνεται μακρὸς, εὐχαριστῆται νὰ μὲ κἀμνη νὰ χάνω τὸν νοῦν μου, καὶ ἐγὼ ὅμως διὰ νὰ περάσω τὸν καιρὸν μου προσεφέρθην τοιουτοτρόπως, ὥστε νὰ νομίσῃ ὅτι δύναται νὰ ἐπιτύχῃ. Λοιπὸν εἴμεθα ἴσια ἴσια.

Ἄλλ' ἡ Μὼδ ἔκραζε πρὸς αὐτὸν διὰ τῆς διαπεραστικῆς αὐτῆς ὡς κορασίδος φωνῆς.

— Δὲν σὰς ἔλεγα ὅτι οἱ Γάλλοι εἶναι ψεῦσαι; Ἐὰν τὸ πρᾶγμα δὲν σὰς ἐνδιέφερε, δὲν θὰ ἐθυμόνατε τόσο, καὶ ἡ ὄψις σας δὲν θὰ ἐγίνετο ἄσπρη ὡς ἡ ἐμπροσθέλλα μου.

Ἄλλ' ὁ ζωγράφος, σπουδαίως ὀργισθεὶς τῇ φορᾷ ταύτῃ, ἐστράφη ἀποτόμως, ἡ μικρὰ ὅμως εἶχε γείνει ἀφανής. Ἦκούσθη τριγμὸς κλάδων δένδρου, εἶτα γέλως ὅξυς μακρόθεν ἐρχόμενος, καὶ οὐδὲν ἴχνος τῆς Μὼδ ἀπέμεινεν.

Ἄλλ' ὁ Μάρκελλος Ἀεροῦ διετελεῖ ἔτι ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν τῆς ὀργῆς αὐτοῦ, ὅτε ἡ δεσποινὶς Κάτ Μάκφερσον ἔφθασε διὰ νὰ χρησιμεύσῃ πάλιν ὡς πρότυπον, ἀλλὰ διὰ τελευταίαν ἤδη φορὰν. Εὗρε τὸν ζωγράφον λίαν ἀπασχολημένον εἰς τὸ νὰ ἐξετάζῃ εἰκόνας τινάς, ἐφ' ὧν ὑπῆρχον μορφαὶ μόλις φαινόμεναι.

— Βλέπω, κύριε Ἀεροῦ, ὅτι ἐργάζεσθε καὶ κατὰ μόνας, διότι ἔχετε ἤδη ἔτοιμον ἀξιολόγητον ἀριθμὸν προγόνων.

— Μάλιστα, δεσποινίς. Ἡ ἐργασία προχωρεῖ, ἔχω ὅμως ἀκόμῃ ν' ἀσχοληθῶ ἐπὶ πολὺ· ἀκριβῶς ἐπασχολούμην εἰς τὸ νὰ ὑπολογίσω πόσος χρόνος χρειάζεται ἀκόμῃ διὰ νὰ περατώσω τὴν ἐργασίαν ὅλην.

— Βιάζεσθε νὰ μὴ ἀφήσητε; εἶπεν ἡ Κάτ, συνοδεύσασα τὴν ἐρώτησιν αὐτῆς διὰ βλέμματος ἐλκυστικωτάτου ἐκσφενδονισθέντος ἀνὰ μέσον τῶν θελκτικωτάτων αὐτῆς βλεφαρίδων.

Ἐὰν ὁ Μάρκελλος δὲν ἦτο προειδοποιημένος, θὰ ἔσπευδε νὰ πῆσιν εἰς τοὺς πόδας τῆς νεάνιδος. Ὑπέστη ὅμως τὸν κλονισμὸν τοῦ βλέμματος ἐκείνου καὶ δι' ὑπεραθρώπου γαλήνης ἀπεκρίθη, ἐνῶ ἐν τῷ μεταξύ προητοίμαζε τοὺς χρωστήρας.

— Τῇ ἀληθείᾳ, δεσποινίς, θὰ ἤμην ἀγνώμων ἐὰν ἀπεκρινόμην καταφατικῶς. Ἡ ἀμερικανικὴ ξενία ἔχει πολλὰ τὰ θέλητρα, ὅταν δὲ ὁ ξενίζων ἦναι νεῶνις κεκτημένη ἅπαντα τὰ θέλητρα καὶ ἀπᾶσας τὰς χάριτας, καθιστᾷ τὴν ἐκ τῆς πατρίδος ἀπομάκρυνσιν σχεδὸν ὑποφερτήν. Ἐν τούτοις οὐδέποτε λησμονεῖ τις ὅτι εὐρίσκεται μακρὰν τῆς πατρίδος του.

— Ὁ πατήρ μου θὰ λυπηθῇ πολὺ διότι σὰς ἠνάγκασε νὰ ὑποστῇτε τὴν λυπηρὰν δι' ὑμᾶς ἐξορίαν ταύτην, ἀπῆντησεν ἡ Κάτ προσβληθεῖσα.

Ἄλλ' ὁ Μάρκελος ἤρξατο νὰ γελά.

— Ὁ κύριος πατήρ σας θὰ θέσῃ ἐκ τοῦ ἐνὸς μέρους τοῦ ζυ-

γοῦ τὰ δολλάρια, τὰ ὁποῖα θὰ μοὶ μετρήσῃ, καὶ ἐξ ἄλλου τὴν λύπην μου μακρὰν τῆς πατρίδος αὐτοῦ εὐρίσκομένου, καὶ θὰ εὕρῃ ὅτι πληρόναι μὲ τὸ παρὰ πᾶν τὴν μὲν διὰ τοῦ δέ. Καὶ θὰ ἔχῃ δίκαιον. Θεωρῶ ἐμαυτὸν εὐτυχῇ διότι ἀπεδέχθην τὴν προσφορὰν αὐτοῦ, ἥτις ἐκ πρώτης ὕψεως μοὶ ἐφάνη ὀλίγον ἐκκεντρικὴ, διότι δὲν ἤμην ἀκόμῃ συνειθισμένος εἰς τὰς ἀμερικανικὰς ἐκκεντρικότητας. Θεωρῶ ἐμαυτὸν εὐτυχῇ, διότι ἡ προσφορὰ ἐκείνη μὲ ἀπῆλλαξε θέσεως πρὸς στιγμὴν δυσχεροῦς. Ὅταν ἐπιστρέψω εἰς Παρίσιους, θὰ μοὶ εἶναι εὐκόλον, χάρις εἰς τὸν χρωστήρα μου, νὰ ἐπαναλάβω τὸν βίον μου ὡς ἄνθρωπος σπουδαῖος καὶ σοβαρὸς καὶ νὰ σχηματίσω οἰκογένειαν. . .

— Ὁ νυμφευθῆτε; Μήπως ἦσθε ἤδη ἡραβωνισμένος ὅταν ἤλθετε ἐδῶ;

Καὶ ἡ Κάτ ἔδραζε τὰ χεῖλη αὐτῆς, διότι ἐξέφυγον αὐτὴν λόγοι σπουδαιότεροι τῶν ὅσους ἠθέλε νὰ προσφέρῃ. Τὸ ψυχρὸν καὶ ἐκπληκτικὸν πως βλέμμα τοῦ ζωγράφου, ὅπερ ἐσήμαινε «Τί σὰς ἐνδιέφερε»;», ἐταπείνωσεν αὐτὴν σπουδαίως. Δὲν ἦτο ὅμως ἐξ ἐκείνων, αἱ ὁποῖαι ὀπισθοχωροῦσιν εὐκόλως, ἐπομένως ἐξηκολούθησε μειδιῶσα.

— Πόσον εἴσθε ἐνῆρετος! Ὁ ἐκῆμετε πολὺ καλὰ νὰ ἐνυμφεύεσθε, καὶ τὸ ταχύτερον μάλιστα. Ἐὰν ἤμην ἀνὴρ καὶ ἐν τῇ θέσει σας, σὰς βεβαιῶ ὅτι θὰ ἔκαμνα τὸ ἴδιον, ὅπως ἔχω παρ' ἐμοὶ πρόσωπον, τὸ ὁποῖον νὰ κατηγορῶ διὰ τὰ ἰδικὰ μου σφάλματα, τὸ ὁποῖον νὰ μὲ προετοιμάζῃ τὰ ἐνδύματά μου καὶ νὰ κρύπτῃ τὰ χρήματά μου. . .

— Βλέπω, δεσποινίς, ὅτι περὶ γάμου ἔχετε πολὺ ὀλίγον ποιητικὴν ιδέαν.

— Ἀ! ὑπάρχει γάμος καὶ γάμος, ἐγὼ δὲ ὁμιλῶ περὶ ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι λαμβάνουν χώραν εἰς τὴν τάξιν, εἰς ἣν ἀνήκετε.

— Οἱ ὁποῖοι ὅμως ἐνίοτε ἀξίζουσιν περισσότερον ἀπὸ τὰς ὀλίγων ἐντίμους δοσοληψίας μεταξύ ἐκατομμυρίων καὶ τίτλων. . .

Ἡ Κάτ ἠτένισεν αὐτὸν μετὰ μεγάλῃς ἀγερωχίας, θὰ ἔλεγε τις ὅτι ἦν ἡ βασιλισσα Ἐλισάβετ κεραυνοβολοῦσα ὑπήκοον ἀπειθῇ.

— Δὲν ἐννοῶ. . . Στέκομαι καλὰ;

Ἐν τούτοις δὲν ἔσται ἐπὶ πολὺ. Ἡ Μὼδ εἰσῆλθε τρέχουσα ὅπως ἀναγγεῖλῃ ὅτι ἔφθασεν ὁ πατήρ. Ἡ Κάτ δὲν ἐσκόπει νὰ συντομεύσῃ τὸν χρόνον καθ' ὃν ἔδει νὰ σταθῇ, διότι ἠθέλε νὰ φανῇ ὀλοσχερῶς ἀδίδυμος· ἡ προσπάθεια ὅμως ἦν πρὸς τοῦτο κατέβαλλε ἢν ὑπὲρ τὰς δυνάμεις αὐτῆς. Οὐδαμῶς ἀμφέβαλλεν ὅτι ἐν τῇ αἰφνιδίᾳ ταύτῃ μεταβολῇ τῆς συμπεριφορᾶς τοῦ ζωγράφου ἐκρύπτετο ὀργὴ ὑπόκωφος. Τίς ὅμως ὁ προκαλέσας ταύτην; Μήτοι ἡ Μιννῇ ἐπρόδωκεν αὐτήν; Ἐγνώριζεν ὅμως λίαν καλῶς τὴν φίλην αὐτῆς, ὥστε δὲν ἀπεδέχθη τὴν ὑπόθεσιν ταύτην. Ἄλλως τε ὀργὴ ἐρωτύλου ἀνθρώπου εἶναι λατρεία ἰδιᾶζοντος ὅλως εἶδους.

Ἡ ἀφίξις τοῦ κ. Μάκφερσον μετὰ τῆς θυγατρὸς αὐτοῦ Λευκῆς μετέβαλεν ἐξ ὀλοκλήρου τὸν τρόπον τοῦ βίου ἐν τῷ πύργῳ. Ὁ Μάκφερσον ἐπεσκέψατο τὸν ζωγράφον, ἐπεδοκίμασε τὴν γενομένην ἐργασίαν, συνέστησε ταχύτητα μεγαλητέραν καὶ τὴν χρῆσιν πλειοτέρων σκιερῶν χρωμάτων καὶ παρεκάλεσε τὸν Μάρκελλον νὰ ἐλαττώσῃ ὅσον δύναται τὴν ὁμοιότητα τῶν δύο γυναικείων εἰκόνων. Ἡ Κάτ ἀφ' ἐαυτῆς διηγῆθη τότε εἰς τὸν πατέρα τῆς τὴν πρᾶξιν αὐτῆς, τὴν ἐκθίαν τῆς θύρας καὶ ὅτι ἐχρησίμευσεν ὡς πρότυπον τῷ ζωγράφῳ.

(Ἀκολουθεῖ).

Ο ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ

ΧΡΥΣΟΣΘΕΝΗΣ ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ.

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ ΝΕΟΛΟΓΟΥ.